

Bất thần có tiếng gõ cửa. Người đàn ông và cô gái phải dứt ngang câu chuyện, bởi người vừa bước vào trên tay có một cái mâm nào là Hamburger, nào Sandwich, nào Pomes Frites, nào Coca... Người ấy cũng là một cô gái đẹp, cái miệng thật xinh, tiếng nói nhỏ nhẹ:

- Bộ Chef định bỏ đói chị Lyly sao chứ? Mười hai giờ trưa rồi, không đói bụng à?

Người đàn ông, dĩ nhiên là Trụ Cờ Vàng, nhăn mặt:

- Bàn chuyện lớn chưa xong, cô bày đặt ăn uống chi vậy?

Ông ta nói có vẻ chống đối nhưng lại thò tay bốc miếng sandwich đưa lên miệng ăn ngon lành. Hai cô gái đưa mắt nhìn nhau cười khúc khích. Người đẹp mang thức ăn là Tuyết Vân chớ không ai khác, lấy hamburger trao cho bạn, nói:

- Chị ăn món này đi! Đến xứ Mỹ phải ăn món Mỹ mới tỏ tình thân thiết đồng minh.

Lyly không từ chối, xong giả bộ nghiêm trọng nói:

- Chao ôi! Làm đồng minh với hamburger em ngán lắm. Em nghe nói hamburger Mỹ không bằng thịt, mà chế bằng chất liệu của... dầu lửa! Cho nên mùi vị quả thật khác lạ. Mấy người ăn hoài không sợ có ngày chất dầu chứa chất trong người sẽ nổ tan xác sao?

Tuyết Vân đang cho miếng hamburger vào miệng cắn, vụt lấy ra hỏi giọng kinh hoàng:

- Chị nói thật đó chứ? Trời ơi, Chef! Có đúng hamburger làm bằng dầu lửa không?

- Biết đâu chừng đúng đấy! Xứ khoa học nào có ngày họ biến đất thành bánh nữa là.

Nói xong câu ấy Trụ Cờ Vàng giựt miếng hamburger của Tuyết Vân đang cầm cho vào miệng. Tuyết Vân ngó chăm

chăm bạn và Chef, rồi như hiểu ra điều gì, núng nảy la lên:

- Hai người làm bộ hù kẻ này để ăn hết phần chứ gì? Phải dè người ta không thèm mua để hai người đói cho đáng đời.

- AI bảo cô xấu bụng? Trong phòng có ba người tại sao chỉ mua hai hamburger?

- Tại Chef nói Chef làm régime, buổi trưa nhịn đói. Đây là người ta mua cho Lyly mà!

- Bữa nay có người đẹp từ chiến khu mới về, tôi phải làm tiệc ăn mừng, sao cô bắt tôi nhịn ăn?

Lyly mở tròn đôi mắt nhưng:

- Chef làm tiệc? Trời ơi! Chắc trời sắp giông bão tới nơi rồi!

Tuyết Vân được dịp trả thù Chef về cái hamburger bị mất, chọt một câu:

- Ô, ông già đặt 50 phần ăn cho buổi tiệc tối nay ở nhà hàng McDonald. Chúng mình được dịp dự đại yến ngàn năm một thuở.

Đến lượt Lyly kinh hoàng:

- Hả? Chef làm réception ở nhà hàng McDonald? Vậy thì đừng mong kẻ này lết đầu đến dự!

Thấy sắc mặt của nàng như tin lời Tuyết Vân là thật, Trụ Cờ Vàng không dám đùa thêm, vội vàng nghiêm chỉnh: - Ai lại làm tiệc đãi cô ở đó mà sợ? Tuyết Vân! Tôi dặn cô réserver ở đâu, nói cho Lyly rõ.

- Thì ở McDonald chứ ở đâu? Chẳng lẽ Chef muốn tôi nói dối Lyly là yến tiệc ở dinh Bạch Ốc?

Trụ Cờ Vàng ôm đầu la lên:

- Trời ơi là trời! Tôi làm! Tôi quả thật đã làm! Cứ tưởng

nàng hiền thực nhất trong bọn. Nào ngờ nàng lại là cô nàng danh đá nhất!

Tuyết Vân ôm bụng cười lăn. Lyly nói:

- Ở gần Chef, Quan Âm cũng biến thành... hồ ly!

- Vì sao chứ?

- Nếu không biến thành hồ ly thì thành tro bụi, thành cát mất rồi.

- Vì sao?

- Có vậy mà Chef cũng chẳng biết! Đừng nói chi lúc Chef quạu, bực mình, nội nhật lúc Chef cười, kể nào đứng gần cũng đứng tim mà chết. Dĩ nhiên chết thì tiêu thành tro bụi đất cát rồi.

Trụ Cờ Vàng lại ôm đầu la lên:

- Trời ơi! Tôi lại làm một lần nữa! Cứ tưởng nàng này thông minh, chịu hiểu, biết lẽ phải...

Lyly và Tuyết Vân được dịp cười vang. Tuyết Vân chợt nín cười hỏi bạn:

- Chị với Chef bàn chuyện cơ mật quân tình em không xía vô làm chi. Nhưng em chỉ muốn biết “Người Hùng Chiến Khu” là ai? Chị đã giám mật rồi, chắc biết người đó là ai chứ?

- Em... thật tình... em...

Nàng ú ớ không biết phải đáp ra sao? Chàng đã muốn giấu lai lịch. Chef đã gạn hỏi đôi ba lần, rốt cuộc Lyly phải nói thật chàng là ai? Nhưng nàng buộc Trụ Cờ Vàng giữ bí mật này. Ông đã hứa. Giờ bạn hỏi, Lyly không biết trả lời với bạn thế nào, đưa mắt cầu cứu Chef. Ông ta nở nụ cười tinh quái nhìn Lyly rồi hỏi Tuyết Vân:

- Cô muốn biết lai lịch người ấy chi vậy?

- Thử hỏi đồng bào ai chả muốn biết con người bí mật ở vùng bí mật ấy là ai?

- Cô chỉ tò mò chút chút vậy thôi, chớ chẳng có si tình như... ai sao?

Lyly đưa mắt lườm Chef, cái nhìn giận dữ của giai nhân dù cho trụ đá phải lung lay. Trụ Cờ Vàng khiếp đảm trốn đôi làn nhơn tuyến ấy, ngẩng mặt nhìn lên trần nhà, giả bộ cười to lên để che lấp câu nói khi nãy. Nhưng Tuyết Vân đã nghe lọt vào tai, để gì chịu bỏ qua, láu lỉnh hỏi bạn:

- Thế ra có “ai” si tình “ai” sao?

Lyly đỏ mặt:

- Ông già nói bậy, chị hơi đâu nghe?

Tuyết Vân cười hình hích:

- Em chỉ hỏi chị, ai đã si tình ai vậy? Có dính líu gì đến chị đâu? Bộ chị biết ai đó là ai à?

Tiếng Việt quả muôn đường lắt léo. Và cô gái đảm thắm ít nói này bỗng đứng hôm nay láu lỉnh khôn lường. Trụ Cờ Vàng rùn mình sợ hãi, không biết là giả bộ sợ hay sợ thật cũng không chừng, kêu lên:

- Tôi làm! Tôi làm! Tôi sợ!

Tuyết Vân nguyệt Chef:

- Người ta hỏi Lyly, có dính líu gì đến Chef đâu mà kêu ca làm lẩn! Làm ai? Sợ ai?

- Thôi! Thôi! Cô đừng nói chữ “ai” nữa. Chữ “ai” của cô ai nghe cũng phải bể đầu nhức óc. Tôi làm cô, cứ tưởng cô thật thà, nào ngờ...

Ông ta bỏ lửng câu nói. Tuyết Vân cau mày hỏi gặng:

- Nào ngờ thế nào? Nói đi! Chef không nói, kể như buổi

tiệc tối nay thiếu một người.

- Nào ngờ cô cũng như ai thôi!

Tuyết Vân bật cười:

- Vậy ra Chef xác nhận “ai” là “ai” rồi phải không?

- Tôi có biết cô muốn nói ai đâu mà xác nhận?

- Không sao! Chef không biết gì càng tốt! Để người ta hỏi Lyly.

Biết bạn chưa buông tha mình, Lyly buồn thiu. Trụ Cờ Vàng bỗng thương hại người nữ điệp viên khả ái của mình. Ông từng trải, ông hiểu đời. Cứ nhìn sắc mặt của nàng khi nhắc đến con người bí mật kia ông đã dư biết giữa họ đã xảy ra chuyện gì rồi. Ông lên tiếng thay cho nàng, giọng nói lần này nghiêm chỉnh:

- Người Hùng Chiến Khu ngay cả lính của ông không nhận ra lai lịch, thì cô Lyly làm sao mà biết được? Khi này cô đã phúc trình cho tôi biết người ấy có biệt danh là Xuân Phong, Thu Phong hay Vân Phong gì đó. Một cái tên hoàn toàn xa lạ, ngay như tôi cũng không biết. Người trong chiến khu gọi là “Anh Cả”. Thôi, cô tạm biết người đó tên là “Anh Cả.”

Nghe giọng nói của Chef nghiêm nghị, thấy sắc mặt bạn nhiều vương vấn băng khuâng, Tuyết Vân dù chưa đoán ra sự tình, cũng biết đã đến lúc mình không nên đùa dai hỏi tới nữa.

Bầu không khí trong phòng vụt lặng như tờ. Cả ba ngồi quây quần nơi salon trong phòng với ba dáng điệu khác nhau. Trụ Cờ Vàng ngả dài trên ghế, ánh mắt như dán dính lên trần nhà, chẳng hiểu nghĩ ngợi gì. Tuyết Vân ngó chăm chăm lọ hoa trên bàn y như tất cả tâm trí dồn vào việc thưởng hoa. Ánh mắt Lyly mơ màng nhìn qua khung cửa kính trong vắt, trông rõ bầu trời với từng lớp mây trôi...

Nàng hỏi thăm:

- Gió đẩy đưa mây về đâu? Phong ơi, chàng đang dẫn dắt đoàn quân Kháng chiến nơi đâu?

Phải chăng chàng đang đếm xác quân thù trong rừng Phục Hận?

Hay chàng hiện đứng một mình trên đỉnh núi Vọng Quốc hờn căm?

Cũng có thể chàng đang xuôi dòng Hoài Hương tiến về miền Giang Hậu.

Hay trên nẻo đời Cầm Hờn chàng cùng binh sĩ ruổi bước hành quân?

Vùng chiến khu như hiện ra trước mắt nàng. Đây là ngọn đồi, kia là thác nước, nọ là giòng suối, đó là rừng cây... Quên làm sao những buổi cơm thanh đạm nơi gian nhà không ngõ? Thú vị nào bằng những giấc ngủ nhiều mộng mị trong lều vải có gió trăng? Hình ảnh sau cùng nhất là trước giờ nàng theo Chongthong trở lại Bangkok, dù lệ không vương lên khóe mắt, mà lòng mọi người như khóc buổi tiễn đưa.

Đôi mắt buồn nhiều lưu luyến trên gương mặt tuấn tú của Vân Trường. Những lời già từ thân ái của bác sĩ Quy và anh em binh sĩ. Cái nhìn âu yếm của Phong, người tình yêu đầu, chan chứa bao lời hò hẹn trăm năm!

Kỷ niệm yêu đương chợt cuồn cuộn quay về, làm hồn xác nàng dờ dẩn.

Thình lình có tiếng Tuyết Vân vang lên:

- Không ai muốn ăn muốn uống gì nữa phải không?

Lyly giật mình nhìn bạn bằng đôi mắt ngây dại. Tuyết Vân bụng mâm đứng lên, hỏi lần nữa:

- Chị còn ăn nữa không?

- Cám ơn chị, em no rồi!

- Còn Chef thì sao?

Không nghe trả lời, hai cô gái mới hay Chef đang lim dim ngủ. Hai nàng đưa mắt nhìn nhau hội ý rút lui. Tuyết Vân rón rén bước đi, Lyly cũng nhẹ nhàng đứng lên nối gót theo bạn. Bỗng có tiếng nhừa nhựa của Trụ Cờ Vàng:

- Tôi với cô đã bàn xong chuyện đâu mà bỏ đi?

Lyly nhú mày:

- Vậy ra Chef không ngủ à?

- Tôi phải làm bộ ngủ mới có người chịu đi chỗ khác chứ?

Sau câu nói, ông ta cười vang dội, rung rinh cả cửa kính. Tuyết Vân đã ra ngoài, nghe tiếng cười lộ mặt vào hỏi:

- Vụ gì Chef cười dữ vậy?

Trụ Cờ Vàng lính quýnh đáp:

- Không! Đâu có vụ gì! Tôi mơ đấy!

Thái độ của Chef khiến cho Lyly dù không muốn cười cũng phải bật cười thành tiếng. Nàng trở lại ngồi bên cạnh Chef, nhỏ nhẹ nói:

- Vâng, Lyly chờ nghe lệnh Chef đây.

- Theo kế hoạch của vị “Anh Cả” ở chiến khu thì chuyến này cô phải về Saigon rồi. Cô có phản đối không?

- Không phản đối. Nhưng nhiệm vụ to lớn như vậy, một mình Lyly làm sao xuê?

- Tôi cho ba nàng theo cô, chịu không?

- Cũng được!

- Vậy tôi cho cô về Thụy Sĩ nghỉ ngơi vài tuần trước khi lãnh công tác mới nhé!

- Không cần!

- Muốn đi ngay à?

Lyly gật đầu. Trụ Cờ Vàng nhìn xoáy vào mắt nàng, hỏi:

- Đi để quên tâm sự, phải không?

Lyly cười nhẹ:

- Bộ Chef cho rằng việc nước không quan trọng hơn việc nghỉ ngơi sao?

- Thế à? Tốt! Tốt lắm! Tối nay trong buổi tiệc, cô được chọn bạn cho chuyến đi sắp tới.

- Bộ Chef gọi các chị ấy hội về đây hết à? Có Mỹ Nương không?

- Nhân viên CPQ đã hội về cả tuần nay. Cô vì chuyến vừa qua bị kẹt ở chiến khu mà tới trễ. May mà cô vẫn bình an trở về. Chắc tối nay các nàng gặp cô họ mừng lắm đấy.

Lyly hờ hờ hỏi:

- Vậy ra có cả Mỹ Nương?

- Dĩ nhiên rồi!

Lyly reo lên:

- Vậy Lyly đi theo chị ấy trở về Bangkok phải không?

Trụ Cờ Vàng lắc đầu:

- Tất cả nhân viên CPQ còn ở lại học tập và hội thảo thêm một tuần nữa. Riêng cô, sau bữa tiệc tối nay, cô và ba người bạn cô chọn sẽ tức tốc lấy chuyến bay Pan Am rời Washington ngày mốt để đi Manille. Mọi việc các cô phải thu xếp ngày mai.

Lyly trở mắt kinh hoàng:

- Đi đâu mà đi gấp vậy? Làm sao kẻ này với các chị ấy sửa soạn cho kịp?

- Có gì các nàng phải sửa soạn?

- Đi về xứ gấp lại bà con giòng họ, quà cáp phải mua, áo quần phải sắm sửa khác, chớ làm sao ăn mặc giống như ở đây được?

- Các cô bí mật về Saigon, tối kỵ không được gặp người quen biết. Vậy không phải lo vụ quà cáp. Còn áo quần thì mấy bộ cô dùng ở chiến khu là có thể mặc ở Việt Nam. Ba nàng cô chọn tối nay sẽ do Tuyết Vân giải quyết chuyện y phục hành lý.

- Dù Tuyết Vân có đũa thần cũng không thể lo mọi việc trong một ngày.

- Các cô về xứ cũng chỉ nên ăn mặc như gái nhà quê, áo bà ba trắng với quần đen. Tôi đã có sẵn cho các cô hàng chục bộ. Bây giờ chỉ có việc chọn lựa ni tắc. Chuyện ấy có cần thời gian đâu?

- Nhưng chị em mấy năm mới có dịp gặp nhau một lần đông đủ, chuyện gì phải đi gấp chứ? Chef để người ta ở lại chơi vài ngày có được không?

Trụ Cờ Vàng đứng lên như để tiễn nàng ra cửa, vừa nói:

- Khi này tôi muốn cho cô về Thụy Sĩ nghỉ ngơi vài tuần, nhưng cô nói "việc nước quan trọng hơn việc nghỉ ngơi," cô muốn lãnh công tác ngay mà?

Lyly cứng họng, không biết nói gì thêm, lẳng lặng bước đi, rời văn phòng Chef, vẻ mặt còn buồn thiu. Tuyết Vân ngồi ở phòng ngoài, thấy bạn đi ra sắc mặt ảm đạm, vội vàng đứng lên ôm bạn:

- Vụ gì vậy? Lại bực mình vì ông già chớ gì?

Lyly không đáp lại, hỏi:

- Có phải ông già đã dự trừ em rời Washington ngày mốt để đi Manille không?

- Đúng vậy! Theo chương trình sau chuyến đi chiến khu trở lại, chị sẽ về Saigon.

- Thế ra dù không có kế hoạch của vị lãnh tụ Kháng chiến, em vẫn phải đi à?

- Em nghĩ có lẽ vậy.

- Nhưng tại sao ông già lại buộc em ra đi gấp vậy?

Tuyết Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi mới đáp:

- Em nghe phong phanh "tiềm thủy đỉnh" của Mỹ đang hoạt động ở ngoài khơi Thái Bình Dương với công tác đặc biệt. Chắc ông già muốn nhân dịp này gửi chị theo họ. Bởi thế khi chị đến Manille sẽ có CIA chờ chị đưa đi. Vì TT14 và HL23, nhân viên CPQ ở Manille, hiện đang ở đây, tối nay chị sẽ gặp họ.

- Tóm lại trước sau ông già đã tính trước em phải đi ngay. Vậy mà ông còn làm bộ nói cho em về Suisse nghỉ vài tuần.

- Nếu thế sao chị không chịu về Suisse nghỉ theo lời mời của ông, cho ông vỡ chương trình cho bố ghét?

Lyly nói giọng gần như muốn khóc:

- Chỉ tại em ngu quá! Ông thật là tay mưu trí! Tâm lý già dặn, thông minh vô lượng. Ông biết em sẽ từ chối nên giả bộ cho về Suisse.

Rồi nàng bỗng bật cười mà nước mắt ứa ra:

- Em khôn lanh, tung hoành khắp chiến tuyến, vậy mà có một địch thủ em đề phòng mà vẫn thua! Tức ơi là tức!

- Bởi vậy ông mới làm Chef tụi mình chớ!

Tuyết Vân nói câu đó cười khúc khích. Lyly cũng cười theo, phìền muộn như quên hết. Tuyết Vân vụt rí nhỏ vào tai bạn:

- Tối nay em có kế này: Chị làm như vậy... như vậy... phá ông già một trận cho ông hồn phi phách tán chơi!

Lyly reo lên:

- Phải đấy! Em phải trả thù ông cho hả tức!

Hai cô gái cười vang. Tiếng cười của hai nàng trong vắt không rúng động cửa kính, nhưng rúng động trái tim của một người mà họ ngỡ là sắt đá. Chính là Chef của họ.

CHƯƠNG BỐN

LL12 VỀ SAIGON